

ate, komunisti?

es ještě budou.
novu vládnout.
etí po sametu?

vtstvo-
ho
ním zis-
komu-
í je při-
ráci s
S a
e o rad-
romě
lavířov
ch.
ně,
i,
utově,
nou.
u vý-

tit i v rudě zbarvených městech. Zatímco ještě před dvěma lety se v jižních Čechách pořádaly demonstrace a hladovky proti nástupu KSČM do vedení kraje a kované soudružky do funkce radní pro školství, teď je ticho po pěšině. V Prostějově vznikla bezzubá petice, v Kladně ani to ne. A nikoho dokonce nezarází, když na státní svátek dostane od prezidenta metál bývalý místopředseda KSČM a několikanásobný agent StB. Opravdu už je vše odpuštěno, vše zapomenuto? Přitom se paradoxně při pohledu na výsledky voleb nedá říci, že by komunistická strana dnes zažívala zrovna zářné časy. Loni

Vpád ANO do politiky přinesl masovou legitimizaci komunistů. A kolaborují i další strany.

dá
ám
í své
ředse-
ustrač-
hod-
vývalý
na
ho
ý ná-
né vlá-
anci,
o na-
se
nes
svědči-
ké už
e je cí-

to už skoro najisto vypadalo, že se otevřeně nebo skrytě vrátí k moci - a čistě levicové vládě zabránil jen vpád Babišova a Okamurova hnutí. KSČM má dnes 33 poslanců, ale ještě před pár lety to bylo přes čtyřicet. A podle průzkumů už přišla i o roli nejsilnější opoziční strany, což nepřekvapuje, když je opoziční bez vlastního tématu a jde vládě ve všem na ruku. V horní komoře vybuchla úplně a zbyl jí tam jediný senátor. A koneckonců i v těch posledních komunálních volbách nejde

výsledek KSČM označit jinak než jako průšvih. Po celá 90. léta, dokonce až do roku 2006, si totiž udržovala zisk mandátů v místních volbách pod šesti tisíci. Pak nasedla na prudký tobogan a od té doby co volby, to nejméně tisícovka mandátů minus: v těch posledních jich urvala už pouhých dva a půl tisíce.

Dveře do salonů dokořán

Komunistická strana se dnes nachází v rozporuplném postavení. Nástup protestních hnutí Babiše a Okamury ji zastihl v nedbalkách a nedokáže jim konkurovat. Od elegána, který vystavěl miliardové impérium, prostě lidé berou mnohem více než od soudruhů v nepadnoucích oblecích výroky o tom, že celý polistopadový vývoj stál za penzerek a že politici všehoho rozkradli.

Na druhé straně právě vpád hnutí ANO do české politiky znamená masovou legitimizaci komunistů. Babišovci chtějí odstavit od moci kmotrovské struktury a neštít se při tom ani pomoci KSČM. Dokonce jí mnohde dávají přednost: třeba v „Babišových“ Lovosicích ANO drtivě vyhrálo a ze šesti možných partnerů si vybralo právě ji.

Ale není v tom jen ANO, v panice po jeho nástupu padají všechna tabu a s komunisty usedají do městských rad i zástupci ODS, lidovců nebo řady místních stran, kde byla až dosud rudá kolaborace důvodem pro vyha-zov. Definitivně tak končí doba, kdy KSČM měla jen jediného možného partnera, ČSSD. Dveře do salonů jsou otevřené dokořán.

„Dole to je jinak, tady jde o prospěch lidí, politikarění občana nezajímá, dokonce ani ten antikomunismus,“ pochválil změnu v Haló novinách legendární Jaroslav Kojzar.

za svobodu ostatních

Glosa

Emin Milli
ázerbájdžánský
disident

Byl to jeden z těch okamžiků, které si člověk zapamatuje do konce života. Ten den, kdy kniha Dopisy Olze poslána osobně Havlem dorazila do mé zapomenuté cely v jižním Ázerbájdžánu, mám stále v živé paměti. Čtení jeho osobního věnování napsaného v knize bylo velmi povzbuzující - skvělý čin skvělého muže. Byl to úžasný čin solidarity a podpory od bývalého disidenta disidentovi současnému - kolegovi, kterého Havel nikdy neviděl a ani nikdy neuvidí. Byl to také další pokus, jak rozšířit síť demokratů inspirovaných myšlenkou celosvětové demokratické transformace.

Bohužel jsem Havla nikdy nemohl osobně poznat. Když už jsem konečně mohl přijet na Forum 2000, Havel byl po smrti. Byla to velká ztráta pro všechny demokraty a spousty lidí po celém světě, kteří byli inspirováni jím a jeho proslulým bojem za lidská práva.

Teď se často ptám sám sebe: Přemýšlejí lidé o odkazech československých disidentů? Zajímá je to? Jak důležité je pro Česko podporovat disidenty a občanské společnosti po celém světě? Zajímá je, že Rusko, Ázerbájdžán a v podstatě celý postsovětský prostor padá do ještě mnohem hlubšího autoritářského režimu? Mělo by je to vůbec zajímat? Mělo by je zajímat, že stále více a více lidí je zabíjeno, mučeno, vězněno, že je jim zakázáno cestovat? A to vše v zemích, které jsou geograficky tak blízko.

Československé disidenty to během komunistické éry zajímalo, přestože byli sami pod tlakem režimu. A chvíli po pádu komunismu si Československo získalo pověst země, která se směle zastane těch, kteří nyní potřebují pomoc, aby mohli změnit své společnosti na demokratické - řízené právem a zákony, nikoliv imperialisticko-totalisticky smýšlejícími zločinci. Ti se tváří jako vůdci národa, který si ve skutečnosti ztročili.

Nikdo by neměl prostě přijít a měnit jiné země. Ve většině případů to nefunguje a je to jak morálně, tak legálně vysoce zpochybnitelné. Ale podpora těch, kteří chtějí zdemokratizovat jejich společnost, je jak morální povinnost, tak geopolitickou nutností pro každého, komu záleží na svobodě a kdo se děsí pomyslení, že by se jeho země měla vrátit do temného období autoritářské vlády.

Václav Havel si ve svých spisech stěžoval na Čechy, že ho nepodporují a že mu nerozumějí. Doufám, že Češi nakonec své politiky přimějí, aby vnímali Havlův odkaz jako pozitivní. Jinak by také mohli znovu skončit pod vlivem „Sovětského svazu 2.0“, stejně jako se to už stalo u nás, v Ázerbájdžánu. Také jsme si mysleli, že už se to znovu stát nemůže, ale stalo se.

Skicář Václava Teichmanna

unkci-
ne-
pre-
„při-
pra-